

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaeily Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **M. Z.**, zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem Čimelice 112, proti žalovanému: **1. náměstek policejního prezidenta**, sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2015, čj. PPR-22475-18/ČJ-2014-990131, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2018, čj. 6 Ad 26/2015-87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč** k rukám advokáta Mgr. Václava Strouhala **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je bývalý příslušník Policie ČR. Sloužil u Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby (dále jen „útvar“). Dne 22. 10. 2013 požádal o doplatek služebního příjmu za nařízenou práci přesčas v důležitém zájmu služby konanou od 1. 1. 2007 do 22. 10. 2013 nejvýše v rozsahu 150 hodin za kalendářní rok. Ředitel útvaru rozhodnutím ze dne 6. 6. 2014 zamítl jeho žádost v rozsahu služby konané od 22. 10. 2010 do 22. 10. 2013 s odkazem na § 54 a § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Ve vztahu k nařízené službě přesčas konané od 1. 1. 2007 do 21. 10. 2010 uvedl ředitel útvaru ve výroku rozhodnutí, že namítá promlčení, protože již marně uplynula tříletá lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 9. 2015 změnil rozhodnutí ředitele útvaru tak, že zamítl žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za službu přesčas konanou od 1. 1. 2007 do 22. 10. 2013, současně

se dovolal promlčení ve vztahu k nařízené službě přesčas konané od 1. 1. 2007 do 21. 10. 2010 a ve výroku II žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou u městského soudu, který rozsudkem ze dne 11. 7. 2017, čj. 6 Ad 26/2015-50, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost; NSS jí vyhověl, rozsudkem ze dne 13. 9. 2018, čj. 5 As 216/2017-19, zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že městský soud zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů tím, že se nezabýval konkrétními skutkovými okolnostmi jednotlivých případů, které služební orgán přiměly nařídít žalobci službu přesčas. Městský soud vyslovil pouze obecné závěry o protiprávnosti nařízené služby přesčas, ač její zákonnost (důvodnost) byla klíčovou otázkou celé věci. Městský soud se rovněž nevěnoval argumentaci žalovaného týkající se kumulace nepřítomnosti příslušníků služebního sboru. Dále NSS vytkl městskému soudu, že nesprávně posoudil uplatnění námitky promlčení ve vztahu ke službě přesčas konané od 1. 1. 2007 do 21. 10. 2010 a opomenul výhradu žalobce, že námitka promlčení byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy, resp. že se žalovaný nezabýval její nemravností.

[5] Městský soud rozsudkem ze dne 7. 12. 2018, čj. 6 Ad 26/2015-87, opět zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

Kasační námitky

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Úvodem namítl, že se podle jeho názoru městský soud neřídil závazným právním názorem NSS vyjádřeným v rozsudku čj. 5 As 216/2017-19. Soud svými závěry popřel judikaturu NSS (čj. 9 As 27/2017-31, 1 As 183/2015-63, 9 As 258/2017-32, 9 As 133/2017-35). Městský soud ani v druhém rozsudku nedostál povinnosti posoudit jednotlivé důvody nařízené služby přesčas a nevyslovil k jednotlivým případům přezkoumatelný závazný názor. Vycházel toliko z přehledové tabulky (analýza přesčasové práce žalobce); k dalším materiálům založeným ve spise vůbec nepřihlédl.

[7] Stěžovatel pokládá nároky městského soudu na konkretizaci důvodů pracovní neschopnosti za iluzorní a neproveditelné. Služební funkcionář není oprávněn znát důvody neschopnosti ke službě podřízených pracovníků ani je s ohledem na lékařské tajemství aktivně zjišťovat. Městský soud popřel judikaturu NSS, podle které se za mimořádnou absenci považuje i ta, jež nastala po plánování směn na následující měsíc (§ 53 zákona o služebním poměru), tj. v případě žalobce po 25. dni v měsíci předcházejícím kalendářnímu měsíci, v němž žalobce vykonal službu přesčas. Nepředvídatelnost a náhlost služebního volna vyplývají ze samotného charakteru toho kterého služebního volna (ošetřování člena rodiny, úmrtí v rodině apod.). I v tomto případě NSS upřesnil, že se musí jednat o případy, které služební funkcionář nemohl předvídat při plánování směn na následující měsíc. Ze spisu lze k některým dnům vyčíst, o jaký druh služebního volna se jednalo (č. l. 32 až 37); alespoň k těmto dnům se mohl městský soud konkrétně vyjádřit, což neučinil.

[8] Městský soud se odklonil též od výkladu NSS v otázce kumulace nepřítomností. Judikatura dovozuje, že není nezbytné uvádět, za kterého konkrétního příslušníka žalobce sloužil službu přesčas. Kumulaci nepřítomností je však třeba posoudit s ohledem na to, kolik příslušníků

pokračování

chybělo ve službě z uznatelných důvodů a kolika dalším byla vedle žalobce nařízena služba přesčas. Tyto parametry městský soud pominul.

[9] Stěžovatel dále namítl, že městský soud nesprávně posoudil počátek promlčecí doby. Závěry Krajského soudu v Ostravě v rozsudku ze dne 19. 10. 2017, čj. 22 Ad 1/2017-273, k nimž se městský soud v této věci přihlásil, stěžovatel považuje za scestné, nelogické a v rozporu se zákonem i judikaturou. Z doslovného znění § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru plyne, že službou přesčas se rozumí *služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn*. Směny se v souladu s § 53 odst. 1 uvedeného zákona plánují zpravidla na období jednoho měsíce, a to rovnoměrně, nebo nerovnoměrně. V případě žalobce se doba služby rozvrhovala na jednotlivé směny předem na období jednoho měsíce (25. dne předcházejícího měsíce). Žalobce vykonával službu v nerovnoměrném rozvržení. To však neznamená, že mu byla služba nařizována flexibilně, popř. libovolně. Příslušníkovi se musí služba přesčas *nařídít* (§ 54 odst. 1 zákona o služebním poměru), ten tedy o službě přesčas a jejím důvodu ví předem. Rozsudek městského soudu je zmatečný. „*Umělé označování přesčasů za přesčasy zpětně*“ je v rozporu se zákonem i judikaturou. Při aplikaci závěrů městského soudu není možné zpětně posoudit, která konkrétní služba byla přesčasem. Stěžovatel dodal, že právní úpravu dopadající na plánování služby nelze užít na posuzování služby přesčas; ta totiž není upravena v § 53 zákona o služebním poměru, ale v jeho § 54.

[10] Stěžovatel je přesvědčen, že se počátek promlčecí doby odvíjí od splatnosti případného doplatku služebního příjmu. Podle judikatury je namíste analogicky použít § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru (viz rozsudky NSS čj. 4 Ads 11/2013-41 či 6 As 75/2015-17).

[11] Závěrem stěžovatel uvedl, že podává kasační stížnost, protože je přesvědčen, že napadený rozsudek je nesprávný a nezákonný. Zároveň však uznal, že jeho rozhodnutí nevyhovuje požadavkům judikatury NSS na odůvodnění služeb přesčas nařízených podle § 54 zákona o služebním poměru. Proto navrhl, zruší-li NSS rozsudek městského soudu, aby z důvodu hospodárnosti zrušil i rozhodnutí stěžovatele.

Vyjádrění žalobce

[12] Žalobce je toho názoru, že postup stěžovatele v této věci je ukázkou úmyslného zatajování a překrucování skutečností tak, aby nemusel žalobci nic proplatit. Stěžovatel tak činí ve všech obdobných případech. Podle žalobce je podstatné zmínit, že u Policie ČR přetrvává personální podstav (mohlo by se již jednat o notoriету). V důsledku toho jeden příslušník slouží za jiné příslušníky, kteří by tu fakticky i podle systemizace měli být. V případě žalobce ovšem nebyl naplněn stav příslušníků ani podle systemizace. Řádově chyběly až desítky příslušníků. Judikatura NSS dovodila, že dlouhodobý či trvalý nedostatek příslušníků není výjimečným případem umožňujícím nařídít službu přesčas v důležitém zájmu služby, neboť tím služba přesčas ztrácí mimořádný charakter a stává se z ní pravidelný způsob, jak zajistit plnění úkolů bezpečnostního sboru (rozsudky čj. 6 Ads 151/2011-126 a 4 Ads 11/2013-41). V této věci je jednoznačné, že důvodem pro nařízení služby přesčas nebyly důvody uváděné stěžovatelem, ale pouze personální podstav. Pokud by se za této situace vyskytl jakýkoli důvod pro nařízení služby přesčas, nemohl by být zákonným důvodem. Proto jsou nepravdivá tvrzení stěžovatele, že nemohl indispozice předvídat. Správní orgány zastírají skutečný stav údajnou fixací plánů služby na měsíc. Příslušníci přitom obdrželi plán služby na celý rok s tím, že služba jim byla oznamována či měněna podle aktuálních potřeb.

[13] Žalobce označil za nepravdivé i tvrzení stěžovatele, že nemůže přezkoumávat důvody pracovní neschopnosti příslušníků. Služební funkcionáři běžně kontaktují služebního lékaře, aby jim podal zprávu o zdravotním stavu příslušníků. Plánované zákroky hlásí příslušníci

dlouhodobě dopředu. Za mimořádnou absenci lze podle žalobce považovat takovou absenci, která se dotýká tří dnů ve smyslu znění § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru (*Změna rozvržení doby služby musí být oznámena příslušníkovi zpravidla nejpozději 3 dny před nástupem do služby*). Taktéž služební volno je možné plánovat dopředu. Stěžovatel namítá kumulaci nepřítomností účelově. Není totiž možné, aby žalobce sloužil za několik příslušníků, aniž by bylo zřejmé, za kterého konkrétně sloužil.

[14] Dále se žalobce vyjádřil k námitce promlčení. Podle něj běží nikoli od výkonu služby přesčas, ale až od té doby, kdy mohla být zúčtována či proplacena. V případě žalobce trvalo srovnávací období jeden rok. Správní orgány to však popírají a žalobci znemožňují přístup k patřičným podkladům. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 9. 2015, čj. 10 A 125/2014-46, z něhož vyzdvihl citovaný § 128 odst. 1 větu první zákona o služebním poměru a na něj navazující závěr krajského soudu, že „[z] citovaných zákonných ustanovení je zřejmé, že přesčasové služby jsou policejním příslušníkům vypláceny zpětně za měsíční období, a to ve stanoveném výplatním termínu, nejpozději však do konce kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém příslušníkovi nárok na služební příjem nebo jeho složku vznikl“ (body 76 a 78).

[15] Žalobce dodal, že nemohl své nároky uplatnit bez obavy z postihu. Útvar odmítal tuto situaci řešit. Městský soud opominul nerovné postavení bezpečnostního sboru a jeho příslušníků. Služba přesčas byla v rozporu se zákonem čistě úsporným opatřením. Správní orgány těžily ze svého protiprávního jednání, což je v rozporu s právními zásadami, a týká se to tedy i námitky promlčení.

[16] Žalobce navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] NSS se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, protože v posuzované věci již dříve rozhodl rozsudkem čj. 5 As 216/2017-19, jímž ke kasační stížnosti žalovaného zrušil původní rozsudek městského soudu.

[18] Podle § 104 odst. 3 písm. a) věty před středníkem s. ř. s. není kasační stížnost v zásadě přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno. Samotný § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. však obsahuje z uvedeného pravidla výjimku; kasační stížnost je přípustná, je-li namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem NSS vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku.

[19] Judikatura dovodila další výjimky nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost proti druhému či dalšímu rozhodnutí krajského soudu nemůže být nepřipustná, pokud se předchozí rozsudek NSS nemohl vyjádřit k meritu věci [náleží Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (N 119/37 SbNU 519)]. Bude tomu tak zpravidla tehdy, pokud NSS vytkl krajskému soudu v prvním rozhodnutí procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, bod 24).

[20] NSS v této věci zrušil rozsudkem čj. 5 As 216/2017-19 původní rozsudek městského soudu právě z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Proto NSS shledal, že nyní projednávaná kasační stížnost je přípustná.

[21] Po meritorním posouzení věci NSS dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

Posouzení důvodů pro nařízení služby přesčas

[22] Spor v nynější věci se týká otázky, zda byla služba přesčas nařizována žalobci v souladu se zákonem.

[23] Podmínky nařizování služby přesčas upravuje § 54 zákona o služebním poměru, podle kterého může být služba přesčas příslušníkovi nařizována pouze v důležitém zájmu služby nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce (podrobně viz rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2015, čj. 1 As 183/2015-63, č. 3341/2016 Sb. NSS, bod 38). V takovém případě nenáleží příslušníkovi za vykonanou službu přesčas další protiplnění (náhradní volno či poměrná část služebního příjmu), neboť služební příjem takto vykonanou službu přesčas již zohledňuje. To reflektuje § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru, jehož ústavnost potvrdil ÚS v nálezu ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 20/09 (N 195/63 SbNU 247; 36/2012 Sb.).

[24] Je-li však služba přesčas nařizována neoprávněně, náleží příslušníkovi za její vykonání zákonem předpokládané protiplnění (viz rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2013, čj. 4 Ads 11/2013-41, č. 2900/2013 Sb. NSS). V uvedeném rozhodnutí NSS současně stanovil požadavek na odůvodnění nařízení služby přesčas; nikoliv však v tom smyslu, že by služební funkcionář musel v každém jednotlivém případě vydávat správní rozhodnutí o nařízení služby přesčas. Podle judikatury NSS postačuje alespoň rámcově vymezit určitý důvod, pro který byla služba přesčas nařizována, a o tomto důvodu učinit stručný písemný záznam v příslušné dokumentaci, např. v knize služeb. Tím je zajištěna možnost přezkumu nařízení služby přesčas, aniž by byla na vedoucí příslušníky kladena výraznější administrativní zátěž, která by ohrožovala plnění jejich úkolů v bezpečnostním sboru. NSS uvádí, že výtka městského soudu v bodu 42 rozsudku, podle níž konkretizace důvodů služby přesčas neodpovídá obsahovým požadavkům na odůvodnění rozhodnutí služebních orgánů, není přílehlavá.

[25] NSS se v návaznosti na kasační námitky zabýval tím, zda městský soud v napadeném rozsudku posoudil rozhodnutí stěžovatele a jednotlivé důvody nařízené služby přesčas v souladu s judikaturou NSS a závazným právním názorem v rušícím rozsudku čj. 5 As 216/2017-19.

[26] Městský soud podal v bodu 40 rozsudku podrobný přehled dat, kdy žalobce konal službu přesčas, kteří příslušníci byli nepřítomni a z jakých důvodů. Výsledek přezkumu následně shrnul (bod 43) tak, že „[z]e sestaveného přehledu nevyplývá, z jakého konkrétního důvodu žalobce práci přesčas vykonával a za jakého konkrétního příslušníka“, a z tohoto důvodu se městský soud omezil na konstatování, „že zde jsou obecně uvedeny skutečnosti, které mohou tento zákonný požadavek [nařízení služby přesčas z důvodu vážného zájmu služby] naplnit, spolu se skutečnostmi, které jej vylučují“. V návaznosti na to se městský soud věnoval relevanci dílčích důvodů nepřítomnosti příslušníků (řádná dovolená, pracovní neschopnost a služební volno) v bodech 44 až 46. S odkazem na příslušnou judikaturu NSS poté uzavřel, že spis neobsahuje přezkoumatelné důvody absence příslušníků, jelikož z něj nevyplývá, zda se jednalo o mimořádnou či nepředvídatelnou nepřítomnost (bod 47 a násl.).

[27] NSS tedy nesdílí názor stěžovatele, že městský soud rozhodl v rozporu se závazným právním názorem vyjádřeným v rušícím rozsudku NSS či že se jeho závěry příčí ustálené judikatuře NSS.

[28] Stěžovatel městskému soudu dále vytkl, že své závěry opřel pouze o tabulku analýzy přesčasové služby žalobce. Námitka není podle NSS případná, jelikož jediné z této tabulky byly přehledně zřejmé jednotlivé důvody nařízené služby přesčas. Je sice pravda, že v odvolacím řízení byly do spisu (č. l. 32 až 37) založeny žádanky o řádnou dovolenou a služební volno na některé dny v roce 2012 a 2013; pravdivé ale není tvrzení, že se k těmto důvodům městský soud

nevyjádřil. Na konci bodu 41 městský soud uvedl, že „[j]ediné konkrétnější uvedení je u pracovní neschopnosti příslušníka z důvodu ošetřování člena rodiny ve dnech 8. 9. 2013 a 26. 6. 2013“ (obdobně též na konci bodu 46 rozsudku). NSS podotýká, že soud pravděpodobně omylem zaměnil služební volno za pracovní neschopnost a datum 8. 6. 2013 za 8. 9. 2013. Zároveň NSS připouští, že městský soud mohl citovaný text více rozvést. Ze žadanek je totiž patrné, kdy příslušník požádal o dovolenou či služební volno, na který termín a z jakého důvodu, přičemž některé z těchto důvodů mohly opodstatnit nařízení služby přesčas v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru [např. výše uvedená data 8. 6. – 9. 6. 2013 (ošetřování člena rodiny) a 26. 6. 2013 (taktéž), 30. 1. – 31. 1. 2012 (příslušník č. 280825 žádal o služební volno na ošetřování člena rodiny) či 14. 2. – 15. 2. 2012, 24. 2. – 25. 2. 2012 a 29. 2. – 1. 3. 2012 (příslušník č. 276684 žádal o služební volno na ošetřování člena rodiny)]. NSS však chápe, proč posledně uvedená data městský soud výslovně nezmínil. Odůvodnil to tím, že v tyto dny sloužil žalobce přesčas za vícero chybějících příslušníků (k tomu viz následující bod).

[29] NSS neshledal důvodnou ani námitku týkající se nedostatečného posouzení kumulace nepřítomností. Za účelem řádného posouzení žaloby z hlediska oprávněnosti nařízených služeb přesčas vyžaduje judikatura NSS v případě kumulace nepřítomností jiných příslušníků, aby se nejdříve provedl rozbor toho, zda lze jednotlivé dílčí důvody absence příslušníků uvedené správními orgány samostatně akceptovat jako důvody pro nařízení služby přesčas jinému příslušníkovi, a následně aby se posoudilo, zda u každého dne nařízené služby přesčas obtojí odůvodnění správních orgánů poukazující na kumulaci absencí celé řady příslušníků. Přitom je potřeba vzít v potaz také to, kolika příslušníkům byla služba přesčas ten který den nařízena (viz rozsudek ze dne 19. 6. 2020, čj. 5 As 281/2019-38, bod 23, či ze dne 25. 1. 2018, čj. 9 As 258/2017-32, body 25 a 51 až 53).

[30] Jak již bylo uvedeno v bodu [26], městský soud provedl rozbor jednotlivých důvodů nepřítomnosti příslušníků a učinil závěr, zda je (ne)bylo možné samostatně akceptovat jako důležitý zájem služby ve smyslu § 54 zákona o služebním poměru. Co se týče posouzení kumulace těchto důvodů, NSS předně uvádí, že ze správního spisu není zřejmé, kolika dalším příslušníkům byla v konkrétní den nařízena služba přesčas (na rozdíl od situace ve věci rozsudku čj. 9 As 258/2017-32, viz bod 22, či rozsudku ze dne 25. 7. 2018, čj. 9 As 133/2017-35, viz bod 21, na které stěžovatel poukázal v kasační stížnosti); v přehledu přesčasové služby žalobce a rozhodnutí žalovaného se pojednává pouze o počtu nepřítomných příslušníků, za které žalobce sloužil přesčas. Proto nemohl městský soud zhodnotit vzájemnou kumulaci důvodů absence dalších příslušníků. Dále je nutné zdůraznit, že ředitel útvaru uvedl v závěru strany 10 svého rozhodnutí, že „[ž]adateli byl nařízen výkon služby za jednoho z příslušníků, kteří nebyli veleni do služby, tj. vykerýval pouze jednoho příslušníka, ale s odstupem času nelze u některých se stoprocentní jistotou určit, za kterého příslušníka byl velen do služby“. Až žalovaný počal tvrdit, že důvodem nařízené služby přesčas byla ve věci žalobce kumulace nepřítomností (viz strany 5 až 9 jeho rozhodnutí). I tímto se skutkové okolnosti odlišují od poměrů ve věcech čj. 9 As 258/2017-32 (viz bod 51) a čj. 9 As 133/2017-35 (viz bod 25).

[31] Městský soud i přes nedostatečné podklady ve spisech zdůvodnil, proč v této věci nepovažuje kumulaci nepřítomností příslušníků za relevantní pro posouzení zákonnosti nařízené služby přesčas (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2020, čj. 5 As 349/2019-23, bod 27). V bodu 51 napadeného rozsudku konstatoval, že „bez solidního zjištění, že ke konkrétnímu policistovi šlo o nařízení služby přesčas právě za toho příslušníka, kde by důvody pro postup podle ust. § 54 odst. 1 zákona byly naplněny, nelze bez dalšího vycházet z toho, že když tam alespoň jeden takový důvod je, tak je možné jej ve vztahu k žalobci využít. Takové hodnocení zjištěného stavu nepovažuje soud za zákonné, neboť služebnímu funkcionáři dává libovůli při zhodnocení toho, který z důvodů nepřítomnosti ostatních příslušníků útvaru si vybere“. S ohledem na specifika této věci souhlasí NSS s právě citovaným závěrem.

pokračování

[32] K otázce důvodů pracovní neschopnosti NSS uvádí, že podle jeho názoru nebylo cílem městského soudu uložit stěžovateli, aby nezbytně zjišťoval konkrétní důvody pracovní neschopnosti příslušníků bezpečnostního sboru. Městský soud se vyjádřil pouze v tom smyslu, že ze spisu není zjištělné, „*čeho se tato pracovní neschopnost týkala, a tedy zda se jednalo o náhlou pracovní neschopnost, či nikoliv*“ (bod 41; podtrhl NSS). V první řadě se tedy jednalo o posouzení otázky (ne)předvídatelnosti pracovní neschopnosti.

Počátek běhu promlčecí doby

[33] Městský soud shledal, že služební orgány stanovily chybně počátek promlčecí doby ve vztahu k nárokům žalobce (bod 57 napadeného rozsudku). Přitom poukázal na závěry Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 10. 2017, čj. 22 Ad 1/2017-273, č. 3679/2018 Sb. NSS, s nimiž se ztotožňuje i NSS.

[34] Krajský soud v Ostravě v uvedeném rozsudku rozlišil počátek běhu promlčecí doby podle toho, zda příslušník vykonává službu v režimu rovnoměrného, či nerovnoměrného rozvržení pracovní doby. V souvislosti s tím městský soud v této věci vytkl stěžovateli, že z jeho rozhodnutí není zřejmé, zda žalobce pracoval v režimu rovnoměrného, či nerovnoměrného rozvržení pracovní doby, a uložil mu proto, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda se žalobci rozvrhovala služba rovnoměrně, či nerovnoměrně ve smyslu § 53 zákona o služebním poměru (bod 59 rozsudku). Pouze v závislosti na tomto zjištění lze určit počátek běhu promlčecí doby.

[35] NSS na rozdíl od stěžovatele nepokládá závěry městského soudu za zmatečné. Naopak za nesrozumitelnou považuje stěžovatelovu argumentaci ohledně umělého označování přesčasů za přesčasy. Stěžovatel pravděpodobně nezohlednil, že nařízená služba přesčas může být v průběhu vyrovnávacího období [§ 53 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru] kompenzována, a pokud ne, může být příslušníkovi poskytnuto v následujících třech měsících (§ 125 odst. 1 zákona o služebním poměru) za nařízenou službu přesčas náhradní volno. Tedy opravdu až po uplynutí vyrovnávacího období a tříměsíční lhůty pro poskytnutí náhradního volna je zřejmé, zda příslušníkovi náleží finanční náhrada za vykonanou službu přesčas v daném vyrovnávacím období.

[36] NSS ze správního spisu mj. zjistil, že se základní harmonogram výkonu služby vydává v písemné formě zpravidla na období jednoho roku. Na základě tohoto harmonogramu vedoucí příslušné skupiny stanoví plán pro jednotlivého příslušníka na období jednoho kalendářního měsíce a uloží jej do databáze systému EKIS II WEB. Uložený plán se v průběhu měsíce upravuje podle skutečných dat (řádný výkon služby, dovolená, služební volno či nařízený výkon služby přesčas). V aktuálním měsíci nemusí dojít ke srovnání s fondem služební doby, jelikož v rámci nepřetržitého výkonu služby lze stanovit vyrovnávací období na dva měsíce až jeden rok (viz především č. l. 132 spisu správního orgánu I. stupně). Ředitel útvaru na str. 7 rozhodnutí upřesnil, že roční harmonogram je pouze výhledový a neslouží k plánování a vykazování výkonu služby jednotlivých policistů. Soudu není z uvedeného zcela zřejmé, na jaké období bylo vyrovnávací období ve věci žalobce stanoveno, ani to, zda žalobce pracoval v režimu rovnoměrného, či nerovnoměrného rozvržení pracovní doby. Stěžovatel až v kasační stížnosti výslovně uvedl, že se žalobci rozvrhovala služba na jednotlivé směny předem na období jednoho měsíce a že žalobce vykonával službu v nerovnoměrném rozvržení. Závěry městského soudu tedy NSS neshledal mylnými.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[38] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Úspěšný byl naopak žalobce, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení.

[39] V řízení o kasační stížnosti byl žalobce zastoupen advokátem. Advokát učinil ve věci jeden úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za jeden úkon právní služby advokátovi náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. NSS nepřiznal advokátovi odměnu a náhradu hotových výdajů za převzetí zastoupení, jelikož ty mu přiznal již městský soud. Stěžovatel je proto povinen zaplatit žalobci 3 400 Kč k rukám zástupce žalobce, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu